

TERESA DRISCOLL

Η ΦΙΛΗ

μετάφραση
Ιλάειρα Διονυσοπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

*Στον υπέροχο μπαμπά μου,
που μου λείπει πολύ*

ΣΗΜΕΡΑ – 4 μ.μ.

ΕΝΑΣ ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ; ΓΙΑΤΙ; Δεν καταλαβαίνω...

Βρίσκομαι στην τουαλέτα του τρένου, σκυμμένη πάνω από τον μικροσκοπικό ανοξείδωτο νιπτήρα, προσπαθώντας να αναπνεύσω –που να πάρει η ευχή– και συνάμα να καταλάβω τι σχέση έχει με όλα αυτά ένας κοκκινολαιμής.

Τριακόσια χιλιόμετρα μακριά, το παιδί μου βρίσκεται στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου και το φροντίζουν ξένοι. Ίσως του έχουν αφαιρέσει τη σπλήνα, ίσως και όχι.

Επικρατεί μια φριχτή σύγχυση, που δεν την έχουν διαλύσει τα διαδοχικά τηλεφωνήματα: ο γιος μου είναι μαζί με έναν φίλο του και οι γιατροί δεν μπορούν να τους ξεχωρίσουν. Ακούγεται παράλογο, μα μόλις τώρα συνειδητοποιώ ότι εκ πρώτης όψεως μοιάζουν πολύ: καστανά μαλλιά, καστανά μάτια και περίπου ίδιο ύψος, μια και πρόσφατα ο φίλος του πήρε απότομα μπόι.

Μια νοσοκόμα με αμυδρά ιρλανδέζικη προφορά προσπαθεί να βγάλει συμπέρασμα από τα λόγια μου. Με έχει τυλίξει κάτι σαν σύννεφο, που δεν με αφήνει να σκεφτώ καθαρά. Σε κάποιο τηλεφώνημα με ρωτά αν ο γιος μου έχει πάνω του κάτι χαρακτηριστικό. Κάποια ελιά; Φακίδες; Ένα σημάδι εκ γενετής;

Μου έχουν ήδη πει ότι οι διασώστες τούς έβγαλαν τα ρούχα, όμως για κάποιον λόγο νιώθω ανακούφιση ακούγοντας τη νοσοκόμα να τα αναφέρει: πράσινο μπλουζάκι με δεινόσαυρο –το αγαπημένο του, που του το σιδέρωσα χθες βράδυ– και μαύρο τζιν παντελόνι με γυρισμένα μπατζάκια, γιατί του πέφτει μακρύ. Όλο έλεγα να του τα κοντύνω, μα δεν είμαι τέτοιου είδους μητέρα και...

Η νοσοκόμα με διακόπτει ευγενικά και με ρωτά για τα μαλλιά του. Σγουρά; Ίσια;

Της απαντώ ότι είναι ασυνήθιστα, κάπως κυματιστά. Τα χείδενα όταν κοιμόταν μωρό στην αγκαλιά μου.

Ακολουθεί σιωπή και διαπιστώνω ότι άθελά μου σχεδιάζω με το δάχτυλο κάτι κυματιστό στην άκρη του νυπτήρα. Έπειτα εκείνη μου ζητά συγγνώμη και μου λέει ότι έχει κοιτάξει τα μαλλιά του, μα δεν καταλαβαίνει τι ακριβώς εννοώ, κι εγώ δεν την ακούω πια, παρά θυμάμαι την ημέρα που ο γιος μου αποφάσισε να κόψει μόνος τη φράντζα του. Ήταν περίπου τριών χρόνων –πριν από έναν χρόνο– όταν μπήκε στο δωμάτιό μου με γουρλωμένα ματάκια, γεμάτα τρόμο, στραβοκομμένα μαλλιά και το ψαλίδι στο χέρι.

Και τώρα, σε αυτό το απάισιο, μικροσκοπικό μέρος, βλέπω το προσωπάκι του να καθρεφτίζεται στη λεκιασμένη επιφάνεια του ανοξειδωτου νυπτήρα. «Θα μου τα φτιάξεις, μαμά;»

Το τρένο κλυδωνίζεται, κόβει ταχύτητα στη στροφή κι επιταχύνει απότομα, οπότε ανοίγω τα πόδια για να ισορροπήσω. Κάποιος χτυπά απαλά την πόρτα της τουαλέτας και ρωτά αν είμαι καλά, μα η ερώτηση ηχεί στ' αφτιά μου τόσο ανόητη, που ακούω μια ξένη φωνή να βγαίνει από τα χείλη

μου, καθώς κλείνω τα μάτια για να μη βλέπω τις θολές εικόνες που προσπαθούν να βγουν από το σύννεφο που με τυλίγει – εικόνες από όλα εκείνα τα περιστατικά που θα έπρεπε να με κάνουν να το προβλέψω.

Να το σταματήσω.

Μόλις έξι μήνες χρειάστηκαν για να φτάσουμε εδώ και δεν μπορώ να πιστέψω ότι το επέτρεψα...

Ακούω πάλι τη φωνή της νοσοκόμας στο τηλέφωνο, πιο ζωηρή αυτή τη φορά. Ένα από τα αγόρια έχει κάτι ζωγραφισμένο στο μπράτσο του με μαρκαδόρο, κάτι που μοιάζει με πουλί, μάλλον με κοκκινολαίμη, γιατί το στήθος του είναι χρωματισμένο κόκκινο.

Ρωτά να μάθει αν αυτό μου λέει κάτι.

Ένας κοκκινολαίμης;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΠΡΙΝ

ΓΝΩΡΙΣΤΗΚΑΜΕ ΜΙΑ ΠΕΜΠΤΗ. Δύο αγόρια. Δύο μαμάδες. Πολύ αργότερα, σ' εκείνο το τρένο, θα με βασάνιζαν οι τύψεις για την περιέργεια και την έξαψη που είχα νιώσει τότε, για τον ενθουσιασμό με τον οποίο είχα ανοίξει τόσο εύκολα την πόρτα σε όσα ακολούθησαν.

Τότε όμως τίποτε δεν πρόδιδε το μέλλον – τις συνέπειες. Τότε δεν ήξερα πως κάποιος επρόκειτο να πεθάνει, οπότε είχα βυθιστεί στη μονοτονία μιας ημέρας τόσο συνηθισμένης, που την κρίσιμη στιγμή της συνάντησής μας η προσοχή μου είχε εσπιαστεί στις παστινάκες.

Είχα πάει στο μανάβικο για να πάρω αβγά κρατώντας μόνο την τσάντα μου, όμως μου έκαναν εντύπωση οι παστινάκες – μεγάλες και τρυφερές. Αγόρασα πάρα πολλές για τη λεπτή χαρτοσακούλα κι έτσι, φτάνοντας στην πλατεία του χωριού με τον Μπεν αγκαλιά, η σακούλα σκίστηκε και οι παστινάκες σκόρπισαν παντού.

Δεν πρόσεξα το φορτηγάκι, μονάχα τον λιγοστό κόσμο που είχε συγκεντρωθεί έξω από την παμπ, κάποια γνώριμα πρόσωπα που κουνούσαν τα κεφάλια επικριτικά. Όταν όμως έκανα ένα βήμα μπροστά κι ενώ έπεφταν κι άλλες παστινάκες στο έδαφος, συνειδητοποίησα τι είχε συμβεί.

Δεν ήταν η πρώτη φορά. Στα τέσσερα χρόνια που ζούσα στο Τέντμπερι είχα δει δύο παρόμοια περιστατικά: φορτηγά να μην υπολογίζουν καλά τη στροφή στον λόφο κοντά στην παμπ και να καταλήγουν ανάμεσα στον τοίχο της και στο στίπ της καημένης Χέδερ.

Η Χέδερ ήταν μια ντόπια καλλιτέχνηδα και βιοπαλαίστρια, που πλήρωνε τα υψηλότερα ασφάλιστρα στο χωριό. Πριν από δύο χρόνια, όταν χρειάστηκε να ξαναχτίσει τον τοίχο της κουζίνας της, αποφάσισε πως είχε φτάσει ο κόμπος στο χτένι. Ωστόσο η απειλή του φορτηγού είχε γίνει γνωστή. Δύο υποψήφιοι αγοραστής είχαν κάνει πίσω ο ένας μετά τον άλλον. Οι ιδιοκτήτες των σπιτιών φοβούνταν τέτοιου είδους ατυχήματα περισσότερο κι από πυρηνικό πόλεμο και το κοινοτικό συμβούλιο ξεκίνησε μια δυναμική αλλά άκαρπη εκστρατεία, προκειμένου να κατασκευαστεί παράκαμψη.

Παντού γύρω μου άκουγα τον κόσμο να ψιθυρίζει «οχ, όχι» και «όχι πάλι», ενώ προσπαθούσα να μαζέψω τις παστινάκες χωρίς να μου πέσει ο Μπεν. Μονάχα όταν στάθηκα όρθια την πρόσεξα. Ήταν σαν να έβλεπα το είδωλό μου στον καθρέφτη. Μια εντυπωσιακή γυναίκα, νεοφερμένη, συνομήλική μου, με τη δική μου πόζα και με ένα μικρό αγόρι αγκαλιά. Φορούσε μαύρα από την κορυφή ως τα νύχια, ασημένιες μπалаρίνες και αξεσουάρ: μια κομψή γυναίκα της πόλης, που ξεχώρισε αμέσως μόλις έβγαλε τα μεγάλα τετράγωνα γυαλιά ηλίου, αποκαλύπτοντας τα εντυπωσιακά γαλάζια μάτια της. Είδα τον Νέιθαν, έναν ντόπιο αρχιτέκτονα και οικογενειακό φίλο, να την κοιτάζει ρουφώντας την κοιλιά του και δαγκώθηκα για να μη βάλω τα γέλια.

«Το φορτηγάκι βοηθά στη μετακόμιση;» τη ρώτησα κάνοντας ένα βήμα μπροστά, καθώς τα αγόρια μας αλληλοκοιτάζονταν με ντροπαλή περιέργεια.

«Δυστυχώς, ναι. Μάλλον δεν έκανα πολύ καλή αρχή».

Ο γιος της έχωσε το κεφαλάκι του στον λαιμό της. Ο Μπεν έκανε ακριβώς το ίδιο. Τα δύο αγόρια άρχισαν να ανταλλάσσουν κλεφτές ματιές. Ήταν πολύ αστείο.

Από την απέναντι μεριά της πλατείας ακούγονταν φωνές που έδιναν αντικρουόμενες οδηγίες στον οδηγό του φορτηγού, ο οποίος είχε εγκλωβιστεί προσωρινά στο όχημά του, με πέτρινους τοίχους δεξιά και αριστερά.

«Κάνε αριστερά...»

«Όχι, όχι. Πρέπει να ισιώσει πρώτα. Ευθεία. Στη συνέχεια όπισθεν».

«Μετακομίζουμε στο Πράιορι Χάους», είπε κι έκανε έναν μορφασμό. «Τουλάχιστον έτσι σχεδιάζαμε. Παρεμπιπτόντως, με λένε Έμα. Έμα Κάρτερ».

Πήγε να μου δώσει το χέρι, ο γιος της όμως κουνήθηκε κι εκείνη ανασήκωσε απολογητικά τους ώμους και του άλλαξε θέση, για να βουλευτεί καλύτερα. Χαμογέλασα.

«Εγώ μένω ακριβώς απέναντι. Θέλεις να έρθεις να πούμε ένα τσάι; Με λένε Σόφι κι αυτός είναι ο Μπεν».

«Καλοσύνη σου, αλλά δεν μπορώ. Πρέπει να βοηθήσω ώστε να λυθεί το πρόβλημα».

«Πίστεψέ με, θα πάρει ώρα. Και ήδη ασχολούνται πολλοί με αυτό. Όπου να 'ναι, θα έρθει και το τηλεοπτικό συνεργείο. Δυστυχώς, δεν συμβαίνει πρώτη φορά. Έχει ξεκινήσει και εκστρατεία για να τακτοποιηθεί το θέμα». Η έκφρασή της άλλαξε κι εγώ αισθάνθηκα ενοχές. «Συγγνώμη, δεν ήθελα

να σε ανησυχήσω, Έμα. Νομίζω όμως ότι θα σου έκανε καλό να πείτε κάτι. Γιατί να μη χαλαρώσετε λίγο στο σπίτι μου; Να παίξουν και τα παιδιά... Δεν είναι κόπος για μένα».

«Μα αισθάνομαι υπεύθυνη γι' αυτό».

«Ανοησίες... Δεν φταις εσύ. Έλα».

Γύρισα στα αριστερά μου, για να εξηγήσω την πρόθεσή μου στον Νείθαν, όμως έπεσαν κι άλλες παστινάκες, γεγονός που έκανε την Έμα να ξεκαρδιστεί στα γέλια. Στράφηκαν και άλλοι προς το μέρος μου, κάποιοι έσπευσαν να μαζέψουν τα λαχανικά, και, έτσι, καθώς κατευθυνόμαστε στο σπίτι μου, χαμογελούσαμε και οι δύο με το αστείο περιστατικό.

Μόλις άνοιξα την πόρτα, ένιωσα ξαφνικά αυτό το παράξενο ρίγος ενθουσιασμού που προκαλεί η παρέα μιας άγνωστης. Παρατήρησα ότι εκείνη κοίταζε κάτω και θυμήθηκα πώς είχα νιώσει κι εγώ όταν το πρωτοαντίκρισα. Το δάπεδο. Καμιά φορά, έπειτα από διακοπές, οι πλάκες του εξακολουθούσαν να με ξαφνιάζουν. Δεν είχαν τις τέλειες ενώσεις των πλακιδίων που βλέπαμε κάποτε, όταν πηγαίναμε σε μαγαζιά με κουζίνες στην αλλοτινή ζωή μας στην πόλη, όμως απέπνεαν ένα αμυδρό, αγνό στοιχείο μιας γεμάτης ζωής. Απέπνεαν αντοχή. Οι πλάκες ήταν στρογγυλεμένες και λείες – τα περιγράμματά τους σβησμένα από τα εκατοντάδες πόδια που είχαν πατήσει πάνω τους τόσα χρόνια. Όταν τις είχα πρωτοδεί, ήθελα να πέσω στα γόνατα και να τις χαϊδέψω. Τα δάχτυλά μου ήθελαν απεγνωσμένα να αγγίξουν τη δροσερή, απαλή πέτρα. Είχα ντραπεί πολύ τότε – ο μεσίτης χαμογελούσε πλατιά, ενώ ο Μαρκ μου ψιθύριζε πως δεν έπρεπε να δείχνω τόσο ενθουσιασμένη. «Θα χαλάσεις τη διαπραγμάτευση, Σόφι».

«Τι όμορφο!»

Η Έμα άφησε κάτω τον γιο της φτιάχνοντας τα ρούχα του κι έπειτα με αφινιδίασε, καθώς γονάτισε κι άγγιξε το δάπεδο πρώτα με ολόκληρη την παλάμη κι έπειτα με τα δάχτυλα, ακολουθώντας το περίγραμμα μιας μεγάλης πλάκας.

«Ζηλεύω. Είναι θαυμάσιο!»

Χάιδεψε πάλι την ίδια πλάκα, την αγαπημένη μου. Τότε πρόσεξα ότι τα χέρια της δεν ταίριαζαν με το υπόλοιπο σώμα. Είχε κοντά, απεριποίητα νύχια και ξηρή, άγρια επιδερμίδα.

«Είναι κρίμα που ξηλώθηκαν πολλά τέτοια δάπεδα... Δυστυχώς, το Πράιορι Χάους έχει χαλιά. Ήλπιζα ότι από κάτω τους θα κρυβόταν κάτι ενδιαφέρον, αλλά όχι. Σκέτο τσιμέντο».

«Ναι, το ξέρω». Ένωσα χαμένη, σαν κάτι να μου ξέφευγε. Γύρισα από την άλλη και οδήγησα τα αγόρια στην κουζίνα, για να τους βάλω χυμό μήλου. Έπειτα χαμήλωσα στο ύψος του γιου της Έμα. «Πώς σε λένε, λοιπόν, νεαρέ;»

«Θίο. Το κανονικό όνομά μου είναι Θίοντορ».

«Τι ωραίο όνομα! Πρώτη φορά γνωρίζω παιδάκι μ' αυτό το ονοματάκι». Έδωσα έμφαση στη ρίμα της φράσης μου, αλλά δεν πήρα απάντηση, ούτε καν ένα χαμόγελο, οπότε στράφηκα στον γιο μου. «Μπεν, θα πας να δείξεις στον Θίο το δωμάτιο με τα παιχνίδια; Μπορείτε να τα μοιραστείτε και να παίξετε όμορφα οι δυο σας. Και μην ξεχνάς ότι έχω βάλει καινούριες μπαταρίες στα τρενάκια».

Σηκώθηκα και είχα πάλι την ίδια αίσθηση, μα ακόμα πιο έντονη· έναν λησμονημένο αλλά όχι δυσάρεστο συνδυασμό νευρικότητας και προσμονής. Μια άγνωστη γυναίκα. Μια αλλαγή. Μια νέα πνοή.

«Γνωρίζεις, λοιπόν, το Πράιορι Χάους; Αχ, τι ρωτώ... Προφανώς και γνωρίζεις όλα τα σπίτια στο χωριό σου, Σόφι».

«Μην καθίσεις εκεί. Είναι γεμάτο τρίχες από τις γάτες. Τι προτιμάς, καφέ ή τσάι;»

«Τσάι, παρακαλώ. Και για να σ' ευχαριστήσω, θα σου πω το φλιτζάνι. Ω Θεέ μου, δεξ!» είπε κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο. «Κάποιος μπαίνει στο φορτηγάκι από το παράθυρο...»

«Θα είναι κάποιος από τους εργάτες. Αυτοί βρίσκουν λύση σε όλα. Συγγνώμη, δεν κατάλαβα τι μου είπες για το τσάι».

Η Έμα απομακρύνθηκε από το παράθυρο. «Είναι το χόμπι μου. Διαβάζω τα φύλλα του τσαγιού – το έμαθα από τη γιαγιά μου. Διαβάζω και το χέρι. Μήπως είσαι αντίθετη με όλα αυτά;» με ρώτησε και, βλέποντας τον μορφασμό μου, πρόσθεσε: «Συγγνώμη, Σόφι, σε έφερα σε δύσκολη θέση».

«Κάθε άλλο», αποκρίθηκα, μα ήταν ψέμα. «Εντάξει, ναι, με έφερες σε δύσκολη θέση. Και για να είμαι ειλικρινής, έχω τσάι μόνο σε φακελάκια».

Καθώς έψαχνα στο ντουλάπι, εκείνη γελούσε με εμένα.

«Εντάξει, δεν πειράζει, φτιάξε μου ό,τι έχεις. Όσο πιο δυνατό τόσο το καλύτερο. Και σοβαρολογούσα για τα φύλλα του τσαγιού. Άλλη φορά θα σου πω και το φλιτζάνι». Στράφηκε πάλι στο παράθυρο. «Συγγνώμη, είπες ότι θα έρθει κάποιο τηλεοπτικό συνεργείο;»

«Ναι, μπορεί. Έχουν ξαναγίνει θέμα τα φορτηγάκια, όπως κι αυτός ο δρόμος. Εξαρτάται πόση ώρα θα μείνει το όχημα σφηνωμένο εκεί και πόσο απασχολημένοι θα είναι οι δημοσιογράφοι. Βέβαια, αν αφήσουν κάποιον εργάτη να αναλάβει, μπορεί όλα να τελειώσουν γρήγορα».

Σταμάτησα να ψάχνω στο ντουλάπι, αφού ήξερα ότι δεν είχα φύλλα τσαγιού. Έβαλα τρία φακελάκια στην μπλε πορσελάνινη τσαγιέρα κι έκανα πίσω, για να μην έρθει στο πρόσωπο ο ατμός, καθώς πρόσθετα το ζεστό νερό από τον βραστήρα.

«Καλοσύνη σου, πάντως. Έσωσες τον Θίο κι εμένα. Δεν θα είχαμε τέτοια τύχη στο Στρίταμ».

«Από το Λονδίνο έχετε έρθει;»

«Όχι. Από τη Γαλλία. Έμεινα μερικούς μήνες εκεί με τη μητέρα μου».

«Α, μάλιστα. Κατάλαβα».

«Αμφιβάλλω. Είναι κάπως μπερδεμένη η κατάσταση. Και σε περίπτωση που αναρωτιέσαι, δεν υπάρχει κύριος Κάρτερ. Ποτέ δεν υπήρξε. Ελπίζω αυτό να μη δημιουργήσει πρόβλημα στον Θίο, μια και η κοινωνία εδώ είναι κλειστή».

«Μην ανησυχείς», είπα κι ένιωσα να κοκκινίζω όταν μετέφερα την τσαγιέρα και δύο από τις καλύτερες κούπες μας στο τραπέζι. «Όστε έμεινες κάποιους μήνες στη Γαλλία... Υπέροχο ακούγεται».

Τότε η Έμα με ξάφνιασε πάλι με έναν ευδιάκριτο μορφασμό. Τα εντυπωσιακά μάτια της τρεμόπαιξαν καθώς χάιδευε μια τούφα από τα μακριά μαύρα μαλλιά της. Ένας μορφασμός που πρόδιδε ένα παράξενο και απροσδόκητο ρήγμα στην επιφάνεια της αυτοπεποίθησής της.

Κέρδιζε χρόνο κι εγώ αισθάνθηκα άσχημα για την αναπάντεχη δυσφορία της. Την είδα να στρέφει υπαινικτικά το βλέμμα στο δωμάτιο όπου έπαιζαν τα αγόρια, τα οποία κάθονταν στο πάτωμα και τοποθετούσαν τα τρενάκια στις γραμμές. Τα παρακολουθούσαμε και οι δύο. Εγώ περίμενα.

«Καλά τα πάνε. Ο Θίο είχε αναστατωθεί με τη μετακόμιση – κι εγώ, για να πω την αλήθεια», ομολόγησε η Έμα. Ο τόνος της φωνής της έγινε πάλι αποφασιστικός. «Νομίζω όμως ότι θα μου αρέσει εδώ». Τα χαμόγελό της επέστρεψε όχι μόνο στα χείλη, αλλά και στα μάτια. Τότε παρατήρησα πως το γαλάζιο τους ήταν κατάστικτο από μικρές πράσινες και καφετιές κουκκίδες, μια λεπτομέρεια τόσο ασυνήθιστη, που μου προκάλεσε πάλι αμηχανία. Με κυρίευσε ξανά εκείνο το παράξενο και απροσδόκητο μείγμα συναισθημάτων: περιέργεια μαζί με κάτι ακόμα, πολύ αλλόκοτο.

Κάτι που τότε δεν μπορούσα να προσδιορίσω.

ΣΗΜΕΡΑ – 4.30 μ.μ.

ΣΕ ΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ χρησιμεύει η σπλήνα;

Κοιτάζω έξω από το παράθυρο του τρένου προσπαθώντας να φέρω στον νου μου ένα παλιό μάθημα βιολογίας ή ένα στιγμιότυπο από κάποιο ντοκιμαντέρ που θα μπορέσει να με διαφωτίσει, αλλά μάταια. Τελικά θυμάμαι μόνο αυτή τη γυναίκα λίγο πιο πέρα, με το άτακτο παιδί... και το iPhone. Σε ελάχιστο χρόνο βρίσκομαι δίπλα της στον διάδρομο.

«Με συγχωρείτε για την ενόχληση. Δεν θα τολμούσα να το ζητήσω αν δεν ήμουν πραγματικά απελπισμένη... Πρέπει να κάνω μια αναζήτηση, αλλά σήμερα έχω μαζί μου αυτό το κινητό τηλέφωνο. Ευχαρίστως να σας πληρώσω».

«Ορίστε;»

«Μήπως μπορώ να δανειστώ το τηλέφωνό σας; Σας παρακαλώ... Για ένα λεπτό μόνο. Πρόκειται για τον γιο μου. Είναι τεσσάρων χρόνων».

«Ο τετράχρονος γιος σας έχει κινητό;» ρωτά η γυναίκα με ύφος ξαφνιασμένο και επικριτικό.

«Όχι, όχι, δεν με καταλάβατε. Δεν θέλω να του τηλεφωνήσω. Θέλω να κάνω μια αναζήτηση που έχει σχέση με τον γιο μου. Έχει τραυματιστεί και... Ακούστε, βρίσκομαι

σε πολύ δύσκολη θέση». Σωπαίνω. Οι λέξεις δεν βγαίνουν από τα χείλη μου και το βλέμμα μου την προειδοποιεί να μη με ρωτήσει κάτι άλλο. Την εκλιπαρεί. «Είμαι απελτισμένη. Αυτό το τηλέφωνο είναι το εφεδρικό μου και δεν έχει πρόσβαση στο Διαδίκτυο», της εξηγώ δείχνοντάς της το ογκώδες, παμπάλαιο κινητό.

«Α, μάλιστα... Κατάλαβα. Ναι, εντάξει». Ρίχνει μια ματιά στην κόρη της, που χρωματίζει μια νεράιδα με έναν μαρκάδορο σε μια απαίσια ροζ απόχρωση. «Φυσικά. Ναι. Βέβαια». Αγγίζει την οθόνη του τηλεφώνου της, ετοιμάζοντάς το για να μου το δώσει, κι εγώ με δυσκολία προσπαθώ να κρύψω τη ζήλια μου που η κόρη της κάθεται δίπλα της. Νυσταγμένη. Βαριεστημένη.

Ασφαλής.

«Σας είμαι ευγνώμων. Δεν θα καθυστερήσω».

Κάθομαι στη θέση μου και η οθόνη μπροστά μου γεμίζει λέξεις: «Σημαντικό όργανο του ανοσοποιητικού συστήματος». Η σπλήνα, όπως φοβόμουν, είναι σημαντική. Ένα όργανο σε σχήμα γροθιάς, που βρίσκεται κάτω από τα πλευρά και πάνω από το στομάχι. Σημειώνω πρόχειρα κάποια στοιχεία στην ατζέντα μου. Η ιστοσελίδα αναφέρει ότι φιλτράρει το αίμα: αιμοπετάλια, ερυθρά και λευκά αιμοσφαίρια. Χωρίς αυτήν αυξάνεται ο κίνδυνος για θανάσιμες λοιμώξεις, γεγονός που σημαίνει ότι μπορεί να χρειαστεί να παίρνει κανείς καθημερινά πενικιλίνη ή άλλα αντιβιοτικά.

Μα ο γιος μου είναι μόνο τεσσάρων χρόνων.

Η προϊσταμένη του θαλάμου, με την οποία μίλησα νωρίτερα στο τηλέφωνο, μετάνιωσε που μου είπε για την εγχείρηση, της ξέφυγε. Παραδέχτηκε πως δεν έπρεπε να μου

το αποκαλύψει προτού επιβεβαιώσουν την ταυτότητα του παιδιού, αλλά και προτού αποφασίσει ο γιατρός τι ακριβώς έπρεπε να γίνει...

Ξαφνικά νιώθω αναγούλα. Μου προκαλεί απέχθεια αυτή η λέξη –σπλήνα, σπλήνα–, με κάνει να αισθάνομαι αδύναμη, αξιοθρήνητη, ανεπαρκής ως μητέρα. Κλείνω τα μάτια κι εύχομαι με όλη μου την ψυχή να είναι η σπλήνα του φίλου του πάνω σε έναν ανοξείδωτο δίσκο στο χειρουργείο. Ντροπή μου, πολύ άκαρδο εκ μέρους μου, μα είναι μια σκέψη αναπόφευκτη, είναι η ουσία της μητρότητας.

Το παιδί μου. Το μωρό μου.

Αυτή τη στιγμή, σε αυτό το απαίσιο τρένο, μόνο αυτό με ενδιαφέρει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΠΡΙΝ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΡΩΝΕΙΑ, η χειρότερη από όλες, ήταν ότι είχαμε μετακομίσει σε χωριό, επειδή πίστευα ότι θα ήμασταν πιο ασφαλείς. Δική μου ιδέα ήταν, όχι του Μαρκ. Για την ακρίβεια, εγώ επέμενα.

Τα πρώτα δύο χρόνια του γάμου μας λατρεύαμε το Λονδίνο· τα θέατρα, τα εστιατόρια, τις γέφυρες, το βουητό της πόλης.

Ζούσαμε σε ένα τυπικό διαμέρισμα στο βόρειο Λονδίνο, με μεγάλα παράθυρα, πάγκους από μαύρο μάρμαρο, αναπαικτικούς λευκούς καναπέδες και συχνές συμπλοκές έξω από το κεμπαπτζίδικο της γειτονιάς.

Όλοι είχαμε ένα αστικό όραμα, το οποίο αρχικά ακολουθήσαν και στη συνέχεια απέρριψαν αρκετοί φίλοι μας, διότι, όταν απέκτησαν παιδιά, η άνεση του μετρό και τα καταστήματα με εξωτικά τρόφιμα σε απόσταση αναπνοής από το σπίτι επισκιάστηκαν από ξαφνικούς καβγάδες για την αυξημένη εγκληματικότητα, τους λιγιστούς αποθηκευτικούς χώρους και την κατάσταση στα δημόσια σχολεία της περιοχής.

Καθώς οι ορμόνες της εγκυμοσύνης φούντωναν διαδοχικά στην παρέα, όλοι οι φίλοι μας μας αφηνidiaσαν με την αναπάντεχη απόφασή τους να αλλάξουν ζωή: ο Ράιαν και

η Ιλέιν άνοιξαν ξενοδοχείο στη Γαλλία, η Σάλι και ο Ίντεν πήγαν να διδάξουν σε σχολείο στη Νέα Ζηλανδία, η Ερμιόνη και ο Ίαν μετακόμισαν στα τρομερά προάστια και ο Σάιμον με τη Στέλα κατέληξαν στα δικαστήρια, για διαζύγιο.

Ήρθε και η σειρά μας.

«Το Λονδίνο δεν είναι μέρος για οικογένεια, Μαρκ. Είναι πολύ επικίνδυνο».

«Μη λες ανοησίες, Σόφι. Είναι τέλειο για οικογένεια. Σκέψου τα μουσειά».

«Ποτέ δεν πάμε σε μουσειά, Μαρκ. Σοβαρολογώ. Έχεις δει το σχολείο της περιοχής; Κάποιοι μαθητές οπλοφορούν».

«Θα προτιμήσουμε ένα ιδιωτικό».

«Μα δεν είμαστε υπέρ των ιδιωτικών σχολείων».

«Ας αλλάξουμε γνώμη».

Κοίταζε τη φουσκωμένη κοιλιά μου καθώς στεκόμουν πέντε μηνών έγκυος στην ασπρόμαυρη κουζίνα του μικρού διαμερισμάτος μας. Το σχέδιο του Μαρκ ήταν πολύ απλό: θα μετακομίζαμε σε ένα μεγαλύτερο διαμέρισμα με πρόσβαση σε κήπο και συναγερμό.

Χρειάστηκαν λίγες εβδομάδες για να του αλλάξω γνώμη επιστρατεύοντας μια αδιάντροπη επιχειρηματολογία, που περιλάμβανε δεσμεύσεις για λαχταριστά φαγητά και στοματικό σεξ εφ' όρου ζωής.

«Θα αισθάνομαι πιο ασφαλής στην εξοχή, Μαρκ. Θα είμαι άλλος άνθρωπος. Θα μαγειρεύω περισσότερο και θα αγχώνομαι λιγότερο. Αυτό χρειάζεται το μωρό. Αυτό χρειαζόμαστε κι εμείς».

Και ενώ ο Μαρκ υποστήριζε ότι θα έπρεπε να μετακομίσουμε στα προάστια, εγώ προετοίμαζα τη μετάβαση στην

καινούρια ζωή μας. Εφόσον θα έκανα διάλειμμα από τη δουλειά μου για το καλό της οικογένειας, θα το έκανα με όρεξη. Από παιδί λάτρευα το Ντέβον και φανταζόμουν ότι στο εγγύς μέλλον ο Μαρκ θα μετέφερε την επιχείρησή του στο Έξετερ ή, στη χειρότερη περίπτωση, στο Μπρίστολ.

«Είσαι τρελή, Σόφι. Στο Ντέβον; Έχεις ιδέα πόσος χρόνος θα χρειάζεται για να πηγαινοέρχομαι στο Ντέβον; Μόνο τα Σαββατοκύριακα θα βλεπόμαστε».

Έπειτα άρχισαν να καταφθάνουν διαφημιστικά φυλλάδια –κατέκλυζαν το γραμματοκιβώτιό μας στο Λονδίνο– με αχυροσκεπές, στάβλους, ονειρεμένα λιβάδια με αιώρες και ζωάκια, καθώς και γκολφ. Έτσι, λοιπόν, όσο μεγάλωνε η κοιλιά μου τόσο μειώνονταν οι αντιστάσεις του Μαρκ, ώσπου ξαφνικά την προσοχή μας τράβηξε το Τέντμπερι.

Το «χωριό της χρονιάς», με μια εκκλησία του δέκατου τρίτου αιώνα, μια παμπ, αγορά, νηπιαγωγείο και δημοτικό σχολείο, είχε μια γραφική πλατεία με έξι μανόλιες, που κάθε άνοιξη έλουζαν με ροζ άνθη όσους έβγαζαν βόλτα τους σκύλους τους νωρίς το πρωί, αλλά και τα παρκαρισμένα αυτοκίνητα αργά το βράδυ.

«Θα είμαι ευτυχισμένη στην εξοχή. Είμαι σίγουρη γι' αυτό, Μαρκ».

* * *

Αυτά τα λόγια στοίχειωσαν τη σκέψη μου την ώρα που στριφογύριζα στο κρεβάτι μετά τη γνωριμία με την Έμα.

Όσο για την πλήξη και τη δυσφορία, ήταν αποκλειστικά δικό μου λάθος. Έφυγα από το Λονδίνο επειδή ονειρευόμουν μια τέτοια ζωή· μόλις όμως παραιτήθηκα από τη

διαφημιστική εταιρεία στην οποία εργαζόμουν ως κειμενογράφος, άρχισε να μου λείπει. Και αμέσως μόλις πήρα αγκαλιά το πολυπόθητο παιδί μου, που έκλαιγε επειδή είχε κολικούς, άρχισα να αναρωτιέμαι τι είχα κάνει. Λαχταρούσα τη ζωή και το βουητό της πόλης. Και φορτωνόμουν με φριχτές, βασανιστικές ενοχές βλέποντας τον Μαρκ να ταλαιπωρείται εξαιτίας των αποστάσεων.

Εκείνος προσπάθησε να πάρει μερίδιο της ευθύνης, επειδή όντως σχεδίαζε να μεταφέρει την επιχείρηση, αλλά δειλίασε. Ουσιαστικά όμως εγώ είχα πέσει έξω.

Εγώ δεν είχα σκεφτεί την αλεπού που θα έτρωγε τα κοτόπουλά μου, τα βρεγμένα ξύλα που δεν θα άρπαζαν φωτιά, τα βαριά σύννεφα που θα σκέπαζαν τους χερσότοπους σαν βαμβάκι. Και το γεγονός ότι το δεύτερο μωρό δεν ερχόταν έκανε διαρκώς μεγαλύτερο το διάλειμμα από την καριέρα μου σε αυτόν τον μοναχικό και απέραντο ερημότοπο.

Κάθε τόσο έκανα την ίδια σκέψη, γύρνα στη δουλειά, Σόφι, το δεύτερο μωρό δεν έρχεται, μα η σκέψη αυτή εξαφανιζόταν όταν είχα καθυστέρηση. Μία βασανιστική εβδομάδα. Δύο. Κάνοντας όνειρα. Τρέφοντας ελπίδες. Και ύστερα η ίδια εξουθενωτική απογοήτευση...

«Λοιπόν, για πες μου, πώς είναι;»

Άνοιξα τα μάτια μου και είδα τον Μαρκ να κάθεται στο κρεβάτι.

«Τι εννοείς;» Σάσπισα προς στιγμή. Δεν πήρα ειδηση ότι είχε έρθει χθες βράδυ.

«Δεν με άκουσες, Σόφι;»

Με κυρίευσαν κι άλλες ενοχές, επειδή αναρωτήθηκα τι είχε πάθει το πιγούνι του Μαρκ. Κάποτε ήταν ωραίο. Τι είχε

απογίνει; Άραγε το κάνουν κι άλλες σύζυγοι αυτό; Κοιτάζουν τον άντρα τους έπειτα από κάποιο διάστημα που έχουν περάσει χώρια και αναρωτιούνται αν έτσι ήταν πάντα;

«Συγγνώμη... Δεν έχω ξυπνήσει καλά καλά. Τι εννοείς;»

«Δέω γι' αυτή τη μυστηριώδη γυναίκα, για την οποία όλοι μιλούν στην παμπ».

«Στην παμπ;»

«Ναι, όταν γύρισα, σε βρήκα να κοιμάσαι».

«Και πήγες για ένα ποτό».

«Για τρία ποτά». Με φίλησε στο μέτωπο κι επιβεβαίωσε τα λεγόμενά του με τη βαριά ανάσα του, που μύριζε μπύρα. «Έκλεισα έναν καινούριο πελάτη αυτή την εβδομάδα, για να μπορέσεις να συνεχίσεις την όμορφη ζωή σου εδώ. Άρα έχουμε λόγο να γιορτάζουμε. Τέλος πάντων... Είχε έρθει και ο Νείθαν στην παμπ. Και μιλούσε διαρκώς για ένα φορτηγάκι με έπιπλα που χθες σφήνωσε έξω από το σπίτι της Χέδερ και για μια μυστηριώδη γυναίκα, που προφανώς του γυάλισε. Μάλλον είναι τραγουδίστρια της τζαζ. Μου είπε πως την έσωσες και μου έδωσε αυστηρή εντολή να μάθω από σένα όλες τις λεπτομέρειες προτού πάμε για γκολφ».

«Πάλι θα πας για γκολφ με τον Νείθαν;»

«Τι τρέχει, λοιπόν; Είναι όντως διάσημη;»

Κατάλαβα ότι συνοφρυώθηκε όταν πήγα να αλλάξω κουβέντα. Είχα περάσει μία πολύ ευχάριστη ώρα με την Έμα, αλλά δεν είχε ειπωθεί λέξη για μουσική ούτε για δουλειά, πράγμα που με βόλεψε μια χαρά.

«Δεν μου φάνηκε γνωστή. Ούτε ανέφερε κάτι τέτοιο».

«Ουφ, δεν βγάζω άκρη μαζί σου. Θα φτιάξω καφέ».

«Πάντως, είναι πολύ ιδιαίτερος άνθρωπος. Ελκυστικός. Αποπνέει έναν αέρα που θυμίζει την καλλιτεχνική περιοχή του Τότνες. Ήθελε να μου πει το φλιτζάνι και αυτό μου φάνηκε αλλόκοτο. Η γιαγιά της ήταν τσιγγάνα, αν κατάλαβα καλά. Πάντως, τη συμπάθησα. Ίσως αυτό ακριβώς χρειάζεται ο τόπος μας. Αν και είναι υπερβολικά καλή για τον Νείθαν. Θα της πω να τον προσέχει».

Ο Μαρκ, αποτιόντας φόρο τιμής στο Τότνες, έκανε το σήμα της ειρήνης περιπαικτικά, σαν χίπης. Αυτή η κοντινή πόλη έμοιαζε με μια παράξενη πύλη προς ένα ακόμα πιο παράξενο παρελθόν.

«Είναι σίγουρος πως είναι τραγουδίστρια;» ρώτησα.

«Ναι, και γνωστή στην τζαζ σκηνή. Έχει συνεργαστεί με τον Τζουλι Χόλαντ. Εσύ όμως δεν ξέρεις απ' αυτά, δεν ασχολείσαι με τη μουσική».

«Ασχολούμαι!»

«Όχι, δεν ασχολείσαι. Και μην ανακατευτείς στο θέμα του Νείθαν». Ανασήκωσα τα φρύδια και ο Μαρκ σήκωσε τα χέρια. «Λοιπόν, καφές».

Βγήκε από το δωμάτιο και τράβηξε πίσω του την πόρτα. Εγώ έκλεισα πάλι τα μάτια και άκουσα τα βήματα του Μπεν. Αμέσως αντήχησαν γέλια, επειδή ο Μαρκ στριφογυρίζε τον γιο μας στον αέρα και τον έκανε αεροπλανάκι. Αχ, ναι. Χαμογέλασα και θυμήθηκα γιατί τον είχα παντρευτεί. Ο μπαμπάς μπορεί να φτιάξει πρωινό. Ο μπαμπάς μπορεί να παίζει αεροπλανάκι. Ο μπαμπάς μπορεί να...

Ξαφνικά ο Μαρκ με ξύπνησε δεύτερη φορά – δέκα λεπτά ή μία ώρα αργότερα, δεν μπόρεσα να καταλάβω. Στάθηκε δίπλα στο κρεβάτι με έναν δίσκο στα χέρια και

με κοίταξε σαστισμένος. Εκτός από τον ωραίο καφέ με το πλούσιο αφρόγαλα, που δήλωνε ότι είχε προηγηθεί μια γενναία μάχη με τη μηχανή του εσπρέσο, στον δίσκο υπήρχαν η εφημερίδα, ένα μπουκετάκι λουλούδια και, περιέργως, ένα κουτάκι τσάι. Ένα σκούρο πράσινο μεταλλικό κουτί με χρυσά γράμματα. Καλή ποιότητα. Ωραία φύλλα.

«Μπα, λουλούδια;»

«Ναι. Και προτού μου πεις ότι δεν χρειαζόταν, σου διευκρινίζω ότι δεν τα έφερα εγώ. Τα βρήκα έξω από την πόρτα μας, μαζί με το τσάι. Τι συμβαίνει, λοιπόν;»

«Α, η καινούρια μας τραγουδίστρια!»

«Σου έφερε τσάι;» απόρησε ο Μαρκ κάνοντας μια γκριμάτσα, καθώς κοίταζε το δώρο. Εγώ ανασήκωσα τους ώμους με αμηχανία κι έφτιαξα τα μαξιλάρια.

* * *

Μία ώρα αργότερα, αφού είχα κάνει ντους και είχα ντυθεί, κατεβαίνοντας στον κάτω όροφο, άκουσα γνώριμους ήχους από το αποθηκάκι· προφανώς ο Μαρκ έφαχνε τα σύνεργα του γκολφ. Ήταν όμως μάταιο, επειδή η τσάντα του γκολφ βρισκόταν στο γκαράζ. Τον είχα δει να τη μεταφέρει εκεί το προηγούμενο Σαββατοκύριακο και, μάλιστα, είχα σχολιάσει πόσο πιο βολικό θα ήταν αν την πετούσε στο πορτμπαγκάζ.

Άκουσα διάφορα πράγματα να πέφτουν και ύστερα βρισξές, μα δεν μίλησα. Έβαλα τα λουλούδια σε ένα βάζο και ψιθύρισα στον Μπεν να φέρει τα παπούτσια του.

«Μα τι γίνεται εδώ; Δεν βρίσκω πουθενά την τσάντα του γκολφ». Η φωνή του Μαρκ συνοδεύτηκε από έναν δυνατό ήχο, σαν γυαλί που σπάζει, και ακολούθησε σιωπή.

Φόρεσα γρήγορα στον Μπεν το πανωφόρι του και τον οδήγησα στην πόρτα. «Ψάξε στο γκαράζ, αγάπη μου. Τα λέμε αργότερα».

* * *

Η διαδρομή προς το Πράιορι Χάους ήταν όπως ακριβώς φοβόμουν – ολότελα γνώριμη και ολότελα άγνωστη συνάμα. Το τριξίμο του χαλικιού, το άρωμα των αγριολούλουδων που μόλις είχαν ανθίσει, το μουγκάνισμα μιας αγελάδας δίπλα σε έναν φράχτη, επειδή η παρουσία μας την είχε ενοχλήσει. Μαζί όμως με αυτές τις οικείες εικόνες, τους γνώριμους ήχους, είχα τη βαθιά επίγνωση ότι δεν θα άνοιγε η Κάρολαϊν τη μεγάλη, βαριά πόρτα ούτε θα καθόμασταν στο τραπέζι της κουζίνας της, με τους λεκέδες και τις μουντζούρες· το τραπέζι στο οποίο λίγους μήνες νωρίτερα είχαμε καθίσει περιμένοντας να φανεί η μπλε γραμμή στο τεστ εγκυμοσύνης, η μπλε γραμμή που δεν εμφανίστηκε ποτέ...

Η άφιξη της Έμα σήμαινε ότι θα έπρεπε να έρθω αντιμέτωπη με το Πράιορι Χάους πιο σύντομα από όσο περίμενα. Προσπάθησα να φανταστώ πώς θα ένιωθα. Ίδιος χώρος. Διαφορετικά έπιπλα...

«Θα πάμε στην Κάρολαϊν, μαμά; Γύρισε;»

«Όχι. Η Κάρολαϊν μετακόμισε, θυμάσαι; Πάμε στην κυρία και στον γιο της, τον Θίο... Αυτούς που γνωρίσαμε χθες. Μένουν στο σπίτι της Κάρολαϊν».

Στο κατώφλι έπιασα τον Μπεν από το χέρι για να μη σπρώξει την πόρτα. Η Κάρολαϊν την άφηνε πάντα ξεκλειδωτή.

«Γιατί χτυπάμε το κουδούνι, μαμά; Και η Κάρολαϊν πού θα μείνει όταν γυρίσει;»

«Δεν θα γυρίσει. Δεν το θυμάσαι; Σ' το είχα πει».
«Επειδή την έλεγες “σύμβουλο της κακιάς ώρας”;»
«Σταμάτα, Μπεν». Τότε ξαφνιάστηκα. Η Χέδερ άνοιξε την πόρτα.

«Έλα, Σόφι, πέρνα μέσα. Η Έμα είναι απασχολημένη».

Χαμογέλασε στον Μπεν και μας οδήγησε από την τραπεζαρία στην κουζίνα. Εκεί είδα την Έμα να βγάζει πορσελάκινα σερβίτσια από μεγάλες κούτες. Μου έκανε εντύπωση που οι δυο τους έδειχναν να τα πηγαίνουν τόσο καλά, παρά τη ζημιά που είχε υποστεί ο τοίχος της Χέδερ.

«Δεν βγάλατε μαχαίρια, λοιπόν, ούτε πιστόλια. Φοβήθηκα μήπως επικοινωνείτε μέσω δικηγόρων...»

«Μα για όνομα του Θεού, όχι βέβαια», είτε η Χέδερ. «Η Έμα είναι υπέροχη. Έχουμε ήδη τακτοποιήσει τα γραφειοκρατικά με τη μεταφορική εταιρεία. Δόξα τω Θεώ, η ασφάλεια με καλύπτει απόλυτα. Προς το παρόν, δεν έχουμε βρει κάτι σπασμένο στις κούτες και η ζημιά που έγινε στο σπίτι μου δεν είναι σοβαρή. Κάποια μερεμέτια θα χρειαστούν μόνο... Επιπλέον», πρόσθεσε η Χέδερ στρέφοντας το βλέμμα της στην οικοδέσποινα, «η Έμα λέει τη μοίρα».

«Ναι, το γνωρίζω».

«Μου διάβασε τα φύλλα του τσαγιού, αλλά και το χέρι. Καταπληκτικό! Σαν κι αυτόν τον τύπο στο Μπάρμπικαν. Έλα, Σόφι, πρέπει να σ' τα πει κι εσένα».

Γούρλωσα τα μάτια, σαν προειδοποίηση. «Η αλήθεια είναι ότι δεν θα μείνουμε. Έμα, ήρθα για να σε ευχαριστήσω για τα λουλούδια και να σου προτείνω, αν θέλει ο Θεός, να έρθει σπίτι για να παίξει με τον Μπεν». Χαμηλώνοντας την ένταση της φωνής μου πρόσθεσα: «Μάλιστα, αν

δεν ντρέπεται, μπορεί να έρθει και τώρα. Έτσι, θα έχεις κι εσύ την άνεσή σου να ξεπακετάρεις. Βέβαια, αν σου φαίνεται πολύ νωρίς για κάτι τέτοιο, δεν πειράζει. Μια σκέψη έκανα».

«Δεν ντρέπομαι, αλλά δεν θέλω να παίξω πάλι με τρένα».

«Εντάξει, δεν πειράζει, Θίο». Έκλεισα το μάτι στην Έμα, φέρνοντας στον νου μου τη διαμάχη τους για μια γέφυρα που είχε πέσει. «Έχουμε πολλά παιχνίδια στο σπίτι. Από σένα όμως εξαρτάται. Αν προτιμάς να βοηθήσεις τη μαμά να ξεπακετάρει...»

Τα δύο αγόρια αντάλλαξαν ματιές, σαν να συνωμοτούσαν σιωπηλά.

«Έχω και δεινόσαυρους», είπε πρόθυμα ο Μπεν.

«Και ανθρωποφάγους;»

Ο Μπεν έγνεψε καταφατικά.

«Εντάξει. Αν έχεις και Τυραννόσαυρο Ρεξ, θα έρθω».

«Τέλεια! Θα παίξουμε Τζουράσικ Παρκ».

«Μα δεν έχεις δει το *Τζουράσικ Παρκ*, Μπεν».

«Το έχω δει».

«Μην ξαναλέμε τα ίδια, Μπεν. Δεν το έχει δει», διαβεβαίωσα την Έμα και τη Χέδερ κλείνοντας πάλι το μάτι. «Αν του μπει κάτι στο μυαλό...»

Η Έμα ανακάτεψε τα μαλλιά του Θίο και γέλασε βλέποντάς τον να τραβιέται. Έπειτα άπλωσε το χέρι για να ανάψει τον βραστήρα και, αφού επέμεινε να πούμε κάτι πρώτα, οδήγησε τα αγόρια στον κήπο, για να παίξουν ποδόσφαιρο.

«Μην ανησυχείς, δεν θα φτιάξω τσάι ούτε θα σου πω τη μοίρα. Καφέ θα φτιάξω, Σόφι. Έτσι, δεν θα νιώσεις άβολα. Οι Ζυγοί τα απεχθάνονται αυτά».

Η Έμα χαμογέλασε κι εγώ αγριοκοίταξα τη Χέδερ.

«Μη με κοιτάζεις έτσι. Εγώ δεν είπα τίποτε. Ούτε ξέρω πότε έχεις γενέθλια, Σόφι. Δεν έχω καν facebook. Σου ανέφερα όμως ότι είναι καλή».

Εν τω μεταξύ, η Έμα σκούπισε τα χέρια της και κάθισε στο τραπέζι περιμένοντας να ζεσταθεί το νερό. Επίσης, περίμενε να δει και την αντίδρασή μου.

«Συγγνώμη, Σόφι. Δεν ήθελα να σε πειράξω, αλλά πάω στοίχημα ότι έχω δίκιο. Ζυγός είσαι, σωστά;»

Σωστά. Γεννήθηκα στις 20 Οκτωβρίου. Αν και για κάποιον απροσδιόριστο λόγο δεν σκόπευα να της το επιβεβαιώσω.

«Η αλήθεια είναι ότι θέλω να σου κάνω μια ερώτηση, Έμα, έτσι, για να βεβαιωθώ ότι δεν μου έχει ξεφύγει κάτι. Τραγουδάς;»

«Αν τραγουδώ;»

«Ναι. Είσαι τραγουδίστρια;»